

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 72/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. februára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], advokátska kancelária, [REDACTED], vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Co 149/2014 zo 14. októbra 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 561/2015 z 9. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 149/2014 zo 14. októbra 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 561/2015 z 9. septembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhala určenia vlastníckeho práva k pozemkom označených v žalobe. Okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 83/2011 o žalobe sťažovateľky rozhodol rozsudkom zo 16. decembra 2013 (ďalej aj „rozsudok súdu prvého stupňa“), ktorým žalobu sťažovateľky zamietol. Proti uvedenému rozsudku súdu prvého stupňa podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom podala proti nemu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že okresný súd, ako aj krajský súd vec nesprávne právne posúdili, keď ignorovali podľa jej názoru rozhodujúce právne skutočnosti pre posúdenie jej návrhu, a tiež tým, že nevyhoveli jej návrhu na vykonanie dôkazu. V tejto súvislosti namietala, že došlo aj k odňatiu možnosti konať pred súdom z dôvodu nevykonania navrhovaného dôkazu súdom. Sťažovateľka ďalej uvádza skutkové tvrdenia a sudy, ktorými argumentuje v neprospech správnosti označených rozhodnutí súdov, ktoré

považuje za nesprávne a porušujúce jej označené práva. Sťažovateľka v tom, že najvyšší súd odmietol jej dovolanie, hoci podľa sťažovateľkinho názoru bola založená prípustnosť jej dovolania, videla porušenie svojich označených práv, preto označila aj toto uznesenie najvyššieho súdu za porušujúce jej označené práva.

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej označených práv a článkov ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, uvedené rozhodnutia všeobecných súdov zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie a náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

1.1 Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu predovšetkým namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podstata jej argumentácie spočíva v námietke nedostatočného a arbitrárneho odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Ústavný súd sa musel v tejto časti sťažnosti v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti ústavný súd bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu (včas podaná sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho) nepovažoval predloženú sťažnosť v časti namietajúcej napadnuté rozhodnutie krajského súdu za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Námietku sťažovateľky týkajúcu sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu je potrebné považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podľa názoru ústavného súdu argumentácia krajského súdu uvedená v odôvodnení napadnutého rozsudku je dostatočná. V žiadnom prípade argumentáciu nemožno považovať za arbitrárnu či zjavne neodôvodnenú. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľky, a právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo v danom prípade sťažovateľkinej žalobe nemohol vyhovieť. Poukázal na to, že sťažovateľka nemohla byť v okolnostiach prípadu dobromyseľná v tom, že jej sporné pozemky patria aj s poukazom na schválený súdny zmier v konaní Obvodného súdu Košice I sp. zn. 31 C 44/1991, preto bolo v okolnostiach prípadu nevyhnutné zamietnuť žalobu sťažovateľky pre nesplnenie predpokladov vydržania. V nadväznosti na uvedené vykonanie navrhovaného dôkazu výsluchom synov sťažovateľky, ktorí mali preukázať dobromyseľnosť a nerušenú držbu sporných nehnuteľností, bolo možné považovať

za nadbytočné, pretože nebolo spôsobilé vyvrátiť súdom zistenú skutočnosť, že sťažovateľka sa nemohla domnievať, že jej držba sporného pozemku je oprávnená (chýbal právny titul, pozn.), pretože zo súdom schváleného zmierny vyplýval opak. Ústavný súd konštatuje, že miera interpretácie dotknutých ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov vo väzbe na rozhodujúce skutočnosti prípadu je adekvátne a rešpektujúca predmetnú právnu úpravu. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutom rozsudku krajského súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1, 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu považujúc ho za arbitrárny, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

1.2 Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, ktoré argumentačne odôvodňovala tým, že vo veci konajúce súdy jej neumožnili preukázať podľa jej názoru rozhodné skutočnosti navrhovaným dokazovaním, čím ju súdy znevýhodnili oproti odporcom v konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že úvaha okresného súdu o odmietnutí vykonania sťažovateľkou navrhovaného dôkazu, s ktorou sa stotožnil aj krajský súd a následne v zmysle § 219 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) doplnil na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu ďalšie dôvody, podľa názoru ústavného súdu nebola svojvoľná či neprimeraná, naopak,

mala racionálny podklad, ktorý vychádzal z predmetu sporu a obrany žalovanej smerom k zisťovaniu skutkového stavu veci. V dôsledku uvedeného taktiež nemožno konštatovať, že by všeobecné sudy aplikovali zákonné ustanovenia o dokazovaní v občianskom súdnom konaní tak, že by tým popreli ich účel a význam (I. ÚS 23/2010), či tak, že táto interpretácia a aplikácia nebola v súlade s ústavou a dohovorom.

Na základe uvedeného podľa názoru ústavného súdu nejestvuje taká príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a rozsudkom krajského súdu pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označeného základného práva. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.3 Sťažovateľka namietala aj porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu a tvrdila, že krajský súd jej napadnutým rozsudkom v podstate odňal vlastníctvo, ktoré nadobudla v súlade so zákonom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že krajský súd uplatnením svojej právomoci rozhodol o jej nároku v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky, svoje rozhodnutie primeraným spôsobom odôvodnil, pričom ústavný súd nezistil, že by krajský súd mierou interpretácie aplikovaných ustanovení právnych predpisov vo väzbe na rozhodujúce okolnosti prípadu poprel ich zmysel a účel. Sťažovateľkino tvrdenie, že ju súd svojím rozhodnutím pozbavil vlastníctva, nezodpovedá podstatným okolnostiam prípadu. Sťažovateľka totiž nikdy nebola vlastníčkou sporných pozemkov a v konaní ani nevedela preukázať právny titul ich nadobudnutia. Skutočnosť, že v evidencii nehnuteľností bola nejaký čas omylom vedená ako vlastníčka sporných pozemkov na základe mylného zápisu, ktorý bol výsledkom pisárskej chyby, ešte nezakladá jej dobromyseľnosť pre účely nadobudnutia sporných pozemkov vydržaním. Ústavný súd preto vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky dospel k záveru, že nejestvuje taká príčinná súvislosť medzi označeným základným právom sťažovateľky podľa čl. 11 ods. 1 listiny a rozsudkom krajského súdu pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky, ktorá by umožňovala vysloviť záver o porušení sťažovateľkou označeného základného práva. Ústavný súd preto sťažnosť

sťažovateľky aj v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.4 Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje nedostatočné pomenovanie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Článok 48 ods. 2 ústavy upravuje hneď niekoľko základných parciálnych práv účastníkov konania, preto sa štandardne vyžaduje, aby sťažovateľka označila základné práva nielen označením príslušného článku ústavy, ale aj ich slovným pomenovaním, čo sťažovateľka neurobila v petite svojej sťažnosti. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že ani z odôvodnenia sťažnosti nie je možné bez pochybností jednoznačne určiť, ktoré parciálne právo podľa označeného článku ústavy mala sťažovateľka na mysli.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti v tejto jej časti v spojení s jeho neurčitým petitom významné procesné dôsledky. Samotný subjektívny názor sťažovateľky o porušení jej neidentifikovaného základného práva podľa ústavy v spojení s nedostatočným odôvodnením sťažnosti v tejto jej časti spôsobuje taký rozsah nedostatkov zákonných náležitostí sťažnosti v tejto časti, ktoré ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Pretože sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce jednoznačné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s určitým návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

2. Sťažovateľka v neposlednom rade namietala porušenie označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Najvyšší súd napadnutým uznesením

odmietol dovolanie sťažovateľky ako procesne neprípustné, keď nezistil dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP ani podľa § 238 OSP.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 236 a nasl. OSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 238 OSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu sa v § 237 OSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 237 písm. a) až písm. g) OSP. Dovolanie je prípustné aj proti uzneseniu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 239 ods. 1 a 2 OSP.

Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc

všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označeným základným právam sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky, a konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými dovolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej dovolanie odmietol ako neprípustné. Podľa názoru ústavného súdu *prima facie* nemožno napadnuté uznesenie najvyššieho súdu považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka sťažovateľky o nezákonnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv sťažovateľky neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

3. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že namietané články ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov a primárne neformulujú základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci konať a rozhodnúť o porušení uvedených ústavných noriem v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd túto časť sťažnosti sťažovateľky odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. februára 2016